

[**Bertel Dahlgaard.**]

maal at ophæve Virkningen af Bestemmelsen i § 44, saaledes at der herigennem opnaas en Særbegunstigelse, som det har været Rigsdagens og dermed Valglovens Mening at udelukke. Man skulde ikke tro det muligt, at saadanne Tanker kunde opstaa, i hvert Fald ikke hos Rigsdagsmænd, men staaende over for, at disse Tanker virkelig drøftes i fuldt Alvor, mener jeg, det er nødvendigt, at den højtærede Indenrigsminister, hvem Valgloven sorterer under, faar Lejlighed til at udtale sig om en saadan Fortolkning af Valgloven. Det gamle, fornemme Indenrigsministerium er Vogteren . . . (Munterhed) . . . ja, Indenrigsministeriet kan virkelig godt være fornemt, selv om Arnth Jensen er Indenrigsminister! Altsaa, jeg gentager, det gamle, fornemme Indenrigsministerium er Vogteren af, at Landets Valgsystem forvaltes efter baade Lovens Ord, dens Mening og dens Aand, og at ingen tvivlsomme Manipulationer faar Lov til at plette den parlamentariske Kamp.

Jeg vil haabe, at den højtærede Indenrigsminister vil kunne besvare det Spørgsmaal, jeg stiller, paa en saadan Maade, at der ikke her i Tinget skabes Uoverensstemmelse om, hvad der er honnet og fair Handlemaade. Jeg vil altsaa bede den højtærede Minister under Behandlingen af dette Lovforslag svare paa dette Spørgsmaal: Billiger Indenrigsministeren en Fortolkning af Valgloven, der tillader, at politiske Partier i Folketinget deler sig alene med den Hensigt at omgaa Bestemmelsen i Valglovens § 44, hvorefter Partier, som ved Valget af Kreds- og Amtsmandater har opnaaet det Antal Mandater, de i Henhold til deres Stemmetal er berettiget til, ikke kan opnaa Andel i Tillægsmandaterne?

Paul Holt: Det her fremsatte Lovforslag er jo det, man kalder et lækkert Lovforslag. Det er særdeles velegnet til, at forskellige Partier nu rigtigt kan gøre op med Regeringen, som i sidste Øjeblik efter Partiernes Mening prøver paa at lægge Slaget til Rette saaledes i Hovedstaden, at det kan lykkes Regeringspartiet at vinde nogle Points, komme ind med nogle Mandater, som Regeringen paa nærværende Tidspunkt ikke har Udsigt til at vinde i Hovedstaden. Det er altsaa et Lovforslag, der i hele sin Mentalitet og ved den Maade, hvorpaa det bliver behandlet her i Rigsdagen, er et ypperligt Udtryk for, hvad man ude i Befolkningen kalder Partipolitik. Der er ingen her i Salen, som er overbevist om, at det er en særlig Interesse for Retfærdighed, der har

dikeret Fremsettelsen af dette Lovforslag. Det er ganske klart, for hvis det var Udtryk for et virkeligt Forsøg paa at naa frem til Retfærdighed, saa er det utænkeligt, at den ærede Ordfører for Partiet Venstre kunde udtale følgende: Valgloven forhindrer, at et stort Parti kan blive repræsenteret i Hovedstaden — men den ærede Ordfører glemmer, at Valgloven forhindrer en hel Del andet, som er betydeligt værre, netop set fra et Retfærdighedens Synspunkt, idet Valgloven som bekendt er indrettet saaledes, at den under visse Omstændigheder forhindrer et lille Parti i at blive repræsenteret paa Grundlag af Stemmerne i hele Landet. Det synes dog, hvis man skal anvende Retfærdighedssynspunktet, at være noget mere graverende i Forbindelse med Valgloven end dette, at et stort Parti, som for Tiden danner Regering, og et stort Parti, som i Øjeblikket har en præmieret Stilling ifølge Valgloven, ikke kan opnaa Repræsentation i Hovedstaden. Det forekommer mig, at det vilde være det retteste, hvis man fra den Side undlod at tale for meget om Retfærdighed, men talte klart og nøgternt om det, det drejer sig om.

Naar vi undersøger Grundlovens Stilling til Spørgsmaalet om, hvorledes en Valglov skal være, kan vi se, at det ligger ganske klart, at der, dengang man vedtog denne Grundlov, var et Synspunkt, der gjorde sig gældende, nemlig dette, at en Repræsentation for et Folk er ikke bare en Repræsentation af enkelte Individider, men er tillige en Repræsentation for visse Dele af Landet. Derfor har man søgt at give de svagt befolkede Dele af Landet en vis Fortrinsstilling. Over for dette Synspunkt kan man naturligvis sige, at Folkerepræsentationen bør være Udtryk for de enkelte Personer og deres Meninger og ligeledes for Sammenslutninger af de enkelte Personer og Sammenslutningernes Meninger. Men der er nu engang i Grundloven givet Egnssynspunktet nogen Placering, og det turde dog være ret meningsløst, naar det forholder sig saaledes, at der i Grundloven er givet den Fortrinsstilling for en Egnrepræsentation, at man saa skulde gaa ind for en Ordning, som desforuden giver de særlige Grupper, der repræsenterer disse Egne, en Fortrinsstilling ogsaa paa andre Omraader.

Hvis man skulde se paa Valgloven ud fra et Retfærdighedssynspunkt, kunde man pege paa noget, der er ret iøjnefaldende, og det er dette, at man burde ophæve denne Deling i Zoner med Hensyn til Fordelingen af Tillægsmandater. Det kunde dog være ganske rimeligt, at Tillægsmandaterne blev for-